

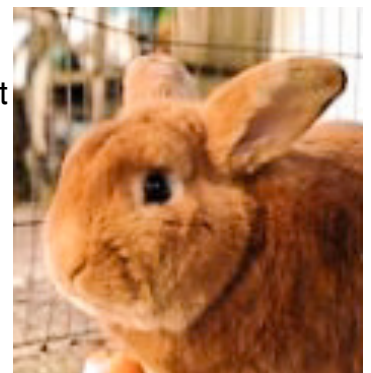
Hazel

Zoals altijd stuif ik bij thuiskomst met mijn fiets over het pad, schuin naar beneden links naar de schuur. Hazel is er aan gewend, en schrikt al niet meer. Hij is zelf net zo, snel, actief en alert, belangstellend voor alles wat er gebeurt. Eigenlijk zoals alle konijnen die we in die tientallen jaren gehad hebben. Maar Hazel spant de kroon.

Uitzonderlijk verschillend waren ze stuk voor stuk. Met een gemiddelde levensduur van vier jaar. Beetje kort ja, sommigen hadden gewoon pech. Een van de ongelukkigen werd de staart afgebeten door een hond en maakte het daarna niet lang meer. En een andere, Droppie, werd dood gebeten door zijn hokgenoot. We hadden hem nog maar net, pikzwart was hij. Ik heb hem stiekem door een ander vervangen, zonder dat onze kinderen het merkten. Alleen maar om zoveel kinderleed te besparen, want groot was telkens het verdriet. Elke keer weer dat graf, ik groef het alvast als het zover was. Het verstijfde beest ging in een oude schoenendoos met wat zaagsel. Comfortabel, want het was al erg genoeg zo. Mijn dochter mocht dan plechtig een schep aarde erop doen. Ik stortte het graf vol, niet te hard aanstampen, dat doe je gewoon niet. O ja, dan nog een houten kruis getimmerd. Later was een stokje al genoeg, met een kaartje. Deftig geprint en geplastificeerd.

Gelukkig was er daarna troost bij het zien van zoveel dartelend jong leven op de kinderboerderij. Of bij de boer, daar haalden we ooit Monty. Zijn naam werd afgeleid van Albino Montisci, een Italiaanse zanger. Belangrijkste reden was zijn super albino uiterlijk, wit met rode ogen. Het dier had altijd een grappig houderige manier van bewegen. Geheel verklaarbaar, want echt lopen had hij nooit geleerd. Hij zat bij de boer altijd op tralies, die wilde er ook niet teveel werk aan hebben. Dat heeft hem zijn leven lang parten gespeeld, maar voor ons was het vermakelijk. Wij gunden hem volledige vrijheid, hij liep nooit de tuin uit. Enorm groot was hij. In een onbewaakt ogenblik heeft hij kans gezien in de ren op het gras, van Pluizebol te komen en haar te dekken. Nooit geweten, totdat zij zwanger bleek. Leuk, maar het was geen match en werd Pluizebol noodlottig. Ze overleefde de bevalling niet, te erg voor woorden.

Hazel die we vijf jaar geleden kochten kon zoveel vrijheid niet aan. Het ondernemendste beest ooit. Je moet hem echt niet los laten lopen, want hij doet zich te goed aan alles wat op zijn pad komt. Net aangekocht perkgoed bijvoorbeeld. Hij is ook eens begonnen aan de heg. De *bonte hедера* waar we jaren over gedaan hebben hem zo te krijgen, zou hij bij de voet geheel doorknagen. Gewoon omdat hij aan de andere kant bij de burens soortgenoten ziet, reuze gezellig. We konden net op tijd ingrijpen. Anders had er na een week een zwevend verdord decor aan het hekwerk gehangen. Hij heeft nu een kleiner afgezet stuk van het erf waar hij zijn gang kan gaan.

Na deze leerschool, merkte ik dat er ook psychologische lessen van dieren kunnen uitgaan.

Hazel was het eerste konijn waar ik mee praatte. Dat zat zo. Mijn vrouw doet dat ook, met planten maar zeker ook met dieren. Zat er bij mij niet zo in. Totdat ik iets las over sociale intelligentie in een boek van Tony Buzan. Uit de scorelijst maakte ik op dat praten met dieren heel belangrijk is. Om mijn score te verbeteren dacht ik: gewoon doen. Een hele drempel en gêne overwinnen ja. En het werd ook allemaal nauwkeurig geregistreerd door de dames thuis: hij praat met Hazel! Daar scoorde ik ook dus.

Drie jaar geleden maakten we een YouTube filmpje. Onze kleinkinderen waren nog maar net met hun ouders naar Santa Barbra in de VS vertrokken. We wilden hen het vertrouwde beeld geven dat ze van het logeren goed kenden: Nederland, het erf bij opa en oma met Hazel, het is er allemaal nog. Mijn vrouw spreekt de tekst in: "Hazel is heel ondernemend, rent rondjes, wast zich, knaagt zijn dak eraf en gaat daarna lekker slapen! Opa en oma moeten hem echt in het gareel houden hoor".

Terugziend merk ik dat het verhaal creatief en warm is. Met goed gekozen muziek, eerst vredig bij de alledaagse dingen en dan opwindend bij het knagen aan het hok. Een vertrouwenwekkend tafereel.

Hazel is ook in Amsterdam geweest deze zomer, met hok en al. Bij de kleinkinderen - die zijn inmiddels terug in Nederland. Geen van onze burens kon tijdens de vakantie voor hem zorgen. Daar kreeg hij veel belangstelling van de bovenburen: "Ach goss, kijk nou." Ze wierpen hem van alles toe. De kleinkinderen leerden de van het balkon gelanceerde winterpenen behendig te ontwijken.

Na de logeerpartij liet Hazel weten dat hij boos was, echt, en somber nog ook. Hij begon weer overal te keutelen terwijl ik hem zorgvuldig getraind had dat op één plek te doen. Was het boosheid, zo van, ik wil terug naar die stad? Of miste hij de kinderen? Of was het signaal na een paar dagen: ik gedraag ik me nu dan wel weer zindelijk, maar laat me dan lekker hier voortaan...

Ik zal het nooit weten en blijf maar gewoon tegen hem praten.

rene van elk
12-10-2013